

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011523
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2218011523.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Jána Mihala, v trestnej veci proti obžalovanému X. Z., pre pokračovací zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 24.10.2018 č. k. 4T/78/2018-168, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.5.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného X. Z., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 24.10.2018 č. k. 4T/78/2018-168 rozhodol tak, že obžalovaného X. Z. uznal za vinného, že
bod č. I. dňa 29.04.2018 v skorých ranných hodinách, v obci J. v okrese Dunajská Streda neoprávnené vnikol do bytu č. X, nachádzajúceho sa na 3. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXX, vchod 1, evidovaného na liste vlastníctva č. XXX, majiteľkou ktorého je jeho matka W. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. č. XXX, okres Dunajská Streda tak, že doposiaľ nezisteným spôsobom použitím násillia otvoril vchodové dvere bytu, následne išiel na balkón, kde zaspal a to napriek tomu, že od 28.04.2018 bol z uvedeného obydllia zo strany majiteľky W. N. vykázaný a mal tam zakázaný vstup, následne, po tom ako o 7:30 hod. ho majiteľka bytu - jeho matka zobudila a vyzvala k okamžitému opusteniu bytu, tejto výzve neposlúchol, svojej matke vynadal do kuriev a vyhrážal sa jej podrezaním krku a zabitím celej jej rodiny, keď ho bude chcieť z bytu vyhodit', čím u nej vzbudil obavu z uskutočnenia týchto vyhrážok, pričom v byte zotrval aj naďalej, ľahol si do postele svojej dcéry, ktorá je zverená do opatery W. N. a zaspal, byť opustil až vo večerných hodinách dňa 29.04.2018,
bod č. II. dňa 03.05.2018, v čase okolo 01:20 hod. v obci J. v okrese Dunajská Streda kopaním do vchodových dverí bytového domu so súpisným číslom XXX, vchod 1, zvonením do bytu č. X, nachádzajúceho sa na 3. poschodí, majiteľkou ktorého je jeho matka W. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. č. XXX, vykrikovaním a porušovaním nočného kľudu dosiahol, aby ho menovaná napriek tomu, že v predchádzajúcich dňoch ho z bytu viackrát vykážala a zakázala mu do jej bytu vstúpiť, aby zabránila ďalšiemu narušeniu nočného kľudu a že za jeho správanie sa hanbila, umožnila mu vstúpiť do svojho bytu, pričom medzitým naďalej vykrikoval a vyhrážal sa jej, že ich rozkope a zlikviduje, následne si ľahol do postele svojej dcéry, zobudil sa o 13.30 hod. a začal sa vyhrážať svojmu bratovi W. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. č. XXX a následne aj svojej matke W. N., že ju podreže a pozabíja ich všetkých, pričom v ruke mal neotvorený sklápací nôž, ktorým po tom ako ho jeho brat vyzval, aby sa neopovážil udrieť ich matku zahodil, vo vyhrážaní, že ich pozabíja naďalej pokračoval, čím u nich vzbudil obavu z uskutočnenia týchto vyhrážok, pričom v byte naďalej neoprávnené zotrval až do príchodu príslušníkov polície a to napriek tomu, že ho viackrát vyzývali, aby byť opustil,

teda neoprávnene vnikol do obydľia iného a neoprávnene tam zotrval, z toho v bode I. čin spáchal prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu a v bodoch I. a II. čin spáchal voči chránenej osobe - blízkej osobe, inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, z toho v bode II. čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a na chránenej osobe - blízkej osobe,

čím spáchal v bodoch č. I. a II. pokračovací zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona, § 37 písmeno m), písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 odsek 1, odsek 2 písmena b) Trestného zákona obžalovaný bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona obžalovanému bol uložený aj trest prepadnutia veci 1 kus nôž čiernej farby s poškodenou čepeľou značky Topex. Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný a to proti všetkým jeho výrokom. Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie. Obhajca obžalovaného v odôvodnení odvolania uviedol nasledovné.

So správnosťou uvedeného rozsudku sa nestotožňujeme a nakoľko máme za to, že súd nesprávne posúdil skutkové okolnosti prípadu. Máme za to, že nebolo žiadnym relevantným dôkazom preukázané, že skutok v bode 1 napádaného rozsudku, spáchal obžalovaný, resp. že sa dopustil trestného činu porušovania domovej slobody. V prvom rade je potrebné poukázať na skutkovú vetu rozsudku, v zmysle ktorej mal obžalovaný, dňa 29.04.2018 v skorých ranných hodinách, v obci J. v okrese Dunajská Streda neoprávnene vniknúť do bytu č. X, ktorého majiteľkou je matka obžalovaného W. N., tak, že doposiaľ nezisteným spôsobom, použitím násilia otvoril vchodové dvere bytu, následne išiel na balkón, kde zaspal a to napriek tomu, že od 28.04.2018 bol z uvedeného obydľia zo strany majiteľky vykázaný a mal tam zakázaný vstup. Súd spáchanie skutku uvedeného v bode č. 1 rozsudku, opisuje ako vstup s použitím násilia do obydľia, pričom je potrebné poukázať na skutočnosť, že počas celého prípravného konania ani konania pred súdom nebolo žiadnym spôsobom preukázané, ako sa použitie násilia malo na majetku resp. vstupe do obydľia prejavíť. V celom spise nie je evidovaný žiadny dôkaz preukazujúci využitie násilia potrebného na vstup zo strany obžalovaného. V rámci konania tak nedošlo žiadnym spôsobom k preukázaniu konania obžalovaného kvalifikovaného ako využitie násilia. Z uvedeného dôvodu tak nie je daná možnosť trestného stíhania obžalovaného pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. b). Máme za to, že objektívna stránka uvedeného trestného činu nebola v prípade uvedeného ustanovenia naplnená. Taktiež je potrebné poukázať na časový aspekt trestných činov ktorých sa mal obžalovaný dopustiť. V zmysle skutku uvedeného v bode č. 1 napádaného rozsudku, ku neoprávnenému vniknutiu malo dôjsť dňa 29.04.2018, pričom ku skutku uvedenému v bode č. 2 predmetného rozsudku malo dôjsť dňa 03.05.2018, teda štyri dni po spáchaní prvého skutku (porušovania domovej slobody). V rámci uvedeného je potrebné poukázať na skutočnosť, že na jednej strane, sa mal obžalovaný dňa 29.04.2018 dopustiť trestného činu porušovania domovej slobody, a na strane druhej o štyri dni sa už trestného činu porušovania domovej slobody nedopustil, nakoľko do predmetnej nehnuteľnosti bol vpustený. Zo výpovedí poškodenej ako aj z jej správania, nie je jasné, na základe čoho je obžalovanému v jeden deň vstup do nehnuteľnosti zakázaný a v iný deň naopak povolený. Ak mal byť obžalovaný vpustený do bytu oznamovateľky po tom čo sa mal dopustiť trestného činu porušovania domovej slobody, ide o zjavný rozpor vôle poškodenej v otázke prítomnosti obžalovaného v uvedenej nehnuteľnosti. Máme za to, že neobstojí ani skutočnosť, že obžalovaný sa mal nevhodne správať a z dôvodu hanby ho poškodenej vpustila. V takom prípade zo strany poškodenej malo dôjsť k privolaniu príslušníkov Policajného zboru, nakoľko by sa obžalovaný opätovne dopúšťal trestného činu porušovania domovej slobody. Je preto nelogickou reakciou poškodenej, že došlo k privolaniu hliadky PZ až po riadnom vyspatí sa obžalovaného a jeho následnom agresívnom správaní na druhý deň. Neopomenuteľnou je taktiež skutočnosť, že poškodenej ako majiteľka nehnuteľnosti, v rámci ktorej malo dôjsť k spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody, vydala obžalovanému súhlas so zriadením sídla obchodných spoločností v uvedenej nehnuteľnosti. Ide o jednostranný právny úkon, ktorý môže vykonať len vlastník nehnuteľnosti za účelom zriadenia sídla a miesta podnikania obchodnej spoločnosti.

Obhajoba ďalej poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. z. Obchodný zákonník, ktorý definuje sídlo právnickej osoby a miesto podnikania fyzickej osoby.

Poškodená ako majiteľka nehnuteľnosti tak uvedeným právnym úkonom dala výslovný súhlas obžalovanému k užívaniu predmetnej nehnuteľnosti, v ktorej mali zriadená sídla dve obchodné spoločnosti, ktorých konateľom bol obžalovaný. Za neprijateľné považujeme tvrdenie poškodenej o tom, že v prípade jej súhlasu so zriadením na ňu bol vykonaný nátlak zo strany žalovaného, a to najmä v kontexte, že dala súhlas so zriadením sídiel dvom obchodným spoločnostiam nezávisle od seba. V prvom prípade tak šlo o udelenie súhlasu so zriadením sídla obchodnej spoločnosti Baustav DB s.r.o., pričom k zriadeniu sídla v predmetnej nehnuteľnosti došlo dňa 06.06.2015, v druhom prípade išlo o zriadenie sídla obchodnej spoločnosti Baustav BB s.r.o., kedy k zriadeniu sídla došlo dňa 18.02.2018. Tvrdenie poškodenej o nátlaku je preto nelogické, nakoľko ak mala pod nátlakom zriadiť sídlo prvej obchodnej spoločnosti, nie je jasné z akého dôvodu tak urobila aj v prípade druhej, a to v polročnom časovom horizonte. Vzhľadom k uvedenému, sme názoru že nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody, nakoľko obvinený mal v predmetnej nehnuteľnosti riadne zriadené sídla svojich obchodných spoločností, ktorých je konateľom a z uvedeného dôvodu mal právo sa v predmetných nehnuteľnostiach nachádzať. Nedošlo tak k naplneniu obligatórneho znaku neoprávnenosti, nakoľko obžalovaný mal právo predmetnú nehnuteľnosť využívať. Vychádzajúc z uvedeného sme názoru, že súd nesprávne zhodnotil skutkové okolnosti prípadu, najmä skutočnosti týkajúce sa skutku č. 1 obžaloby, pričom nie sú naplnené hmotnoprávne podmienky trestného činu porušovania domovej slobody v zmysle ustanovení Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu je tak výška uloženého trestu neadekvátna a nespravodlivá. Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti navrhujeme, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) písm. c) písm. d) písm. e) zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Odvolanie odôvodnil aj sám obžalovaný, pričom poprel, že by mal do bytu svojej matky vstup zakázaný a rovnako poprel, že by sa do tohto bytu dostal násilím. Uviedol, že na svoju obranu navrhoval svedkov, ktorých mu okresný súd odmietol vypočuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia a zistil, že odvolanie obžalovaného je v celom rozsahu nedôvodné.

Pokiaľ ide o ustálenie skutkového stavu, k tomuto vykonal okresný súd dokazovanie v potrebnom rozsahu a skutočnosti, ktoré z neho zistil aj správnym spôsobom vyhodnotil.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného, že súd nevypočul svedkov, ktorých navrhoval, odvolací súd zistil, že na hlavnom pojednávaní dňa 19.9.2018 obžalovaný navrhol vypočuť suseda, meno ktorého

nepozná, ide o suseda. Jeho identitu nevedel uviesť ani na hlavnom pojednávaní dňa 24.10.2018. Návrhy na vypočutie iných svedkov na hlavnom pojednávaní obžalovaný nepredniesol.

Tvrdenia obžalovaného, že nie je pravdou, že by mal vstup do bytu matky zakázaný v dňoch, v ktorých ho obžaloba viní zo spáchania trestného činu, sú vyvrátené skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Tak ako uvádza v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, sú to výpovede svedkyne poškodenej W. N., matky obžalovaného, ktorá vo svojej výpovedi potvrdila, že obžalovaný, napriek jej opakovaným vyjadreniam, že má vstup do jej bytu zakázaný, neoprávnene do tohto bytu vnikol v dňoch 29.4.2018 a 3.5.2018 a neoprávnene tam zotrval. Zhodne z výpoveďou svedkyne poškodenej vypovedali i svedkovia M. N., sestra obžalovaného a W. Z., brat obžalovaného. Zhodnotenie vykonaného dokazovania urobil okresný súd obsahovo dostatočným spôsobom a vecne správne. Výpovede uvedených svedkov, o ktorých pravdivosti niet rozumných pochybností, najmä vo svojej vzájomnej súvislosti dostatočným spôsobom preukazujú, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré mu obžaloba kladie za vinu a za ktoré bol rozsudkom okresného súdu odsúdený. Naopak, obžalovaný nepredložil ohľadne svojich tvrdení žiadne dôkazy, ktoré by jeho výpoveď potvrdzovali, resp. ktoré by spochybňovali alebo vyvracali skutočnosti uvedené vo výpovediach vyššie citovaných svedkov. Preto odvolací súd na tomto mieste iba odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby jeho opakovania.

Obžalovaný namieta, že vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode I. nebolo preukázané, že by pri vstupe do bytu svojej matky použil násilie. Je pravdou, čo tvrdí obžalovaný, že zo strany polície neboli zadokumentované žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali poškodenie vstupných dverí do bytu, prípadne zámku na dverách a podobne. Z výpovedí matky obžalovaného, sestry a brata obžalovaného však vyplynulo, že vstupné dvere do bytu boli opatrené zvonku guľou namiesto kľúčky a obžalovaný kľúče od bytu nemal. Ak sa teda obžalovaný dňa 29.4.2018 dostal do bytu, muselo to byť prekonaním zatvorených dverí, bez ich odomknutia kľúčom (ktorý nemal). Inak ako násilím tak obžalovaný nemohol urobiť, pričom nie je nevyhnutné, aby sa vstupné dvere pri takomto násilí aj viditeľne poškodili, najmä ak išlo o starší typ bakelitových dverí ako vypovedal svedkyňa poškodená W. N..

Ohľadne ďalšej odvolacej námietky obžalovaného, ktorá smerovala k vôli poškodenej (matky obžalovaného) zakázať mu vstup do bytu, resp. to aby sa v byte zdržiaval, odvolací súd uvádza, že vyjadrenia svedkyne poškodenej, ako i ostatných vyššie uvedených svedkov boli celkom jednoznačné v tom, že nechcela, aby obžalovaný do jej bytu chodil a v tomto sa zdržiavala a to práve pre nevhodné správanie sa obžalovaného. Uvedené tvrdenia sa javia byť o to presvedčivejšie, že obžalovaný sám priznal, že príležitostne užíval pervitín. Je pritom výhradne na vôli matky obžalovaného ako vlastníčky predmetného bytu, komu umožní vstup do bytu a pobyt v ňom, bez ohľadu na to, či toto jej rozhodnutie považuje obžalovaný za právne, logické a pod.

Nakoniec i argument obžalovaného o tom, že právo zdržiavať sa v predmetnom byte je odvodené od toho, že adresa bytu je v obchodnom registri zapísaná ako sídlo dvoch obchodných spoločností, ktorých je konateľom, nemá k posúdeniu trestnosti jeho konania právnu relevanciu. Zriadenie sídla obchodných spoločností na adrese bytu matky obžalovaného má povahu administratívneho úkonu, ktorého obsahom bol súhlas matky obžalovaného, aby sídlo obchodných spoločností bolo evidované na adrese jej bytu. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka nevyplýva právo konateľa obchodnej spoločnosti bez ďalšieho užívať byt, na ktorom je evidované sídlo spoločnosti. Obžalovaný nepreukázal vznik nájomného vzťahu niektorej obchodnej spoločnosti k predmetnému bytu. Právo obžalovaného vstúpiť a zdržiavať sa v byte bolo viazané výhradne na súhlas jeho matky, ktorá mu toto právo opakovane odoprela a zakázala mu do bytu chodiť. Preto i túto odvolaciu námietku považuje krajský súd za nedôvodnú.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že právna kvalifikácia skutkov uvedená v bodoch I. a II. napadnutého rozsudku nie je správne ustálená.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Skutky uvedené v bodoch I. a II. napadnutého rozsudku nemôžu byť pokračovacím zločinom porušovania domovej slobody, pretože:

v bode I. obžalovaný svojim konaním naplnil zákonné znaky tohto zločinu uvedené v ustanoveniach § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) /prekonanie prekážky/ a ods. 3 písm. a) /voči chránenej osobe/, pričom v bode II. obžalovaný svojim konaním naplnil zákonné znaky tohto zločinu uvedené v ustanoveniach § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) /voči chránenej osobe/.

Uvedenými samostatnými skutkami tak obžalovaný naplnil rôzne zákonné znaky trestného činu a z pohľadu ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona teda nejde o ten istý trestný čin. Takáto právna kvalifikácia potom odôvodňuje ukladanie úhrnného trestu nie podľa ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona (ako to urobil okresný súd v napadnutom rozsudku) ale podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Zmena napadnutého rozsudku vo výroku o treste by však bola v neprospech obžalovaného, keďže by malo dôjsť k uloženiu trestu v trestnej sadzbe, ktorej horná hranica by bola vyššia ako pri použití ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona. Takúto zmenu nemohol odvolací súd urobiť v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3, druhá veta Trestného poriadku, pretože odvolanie v neprospech obžalovaného prokurátor nepodal (zákaz reformácie in peius).

Vo vzťahu k výroku o treste odvolací súd zistil, že prvostupňový súd správnym spôsobom zistil prevažujúci pomer príťažujúcich okolností a trestnú sadzbu uvedenú v ust. § 194 ods. 3 Trestného zákona upravil podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona. V takto upravenej trestnej sadzbe (4 rok 8 mesiacov až 8 rokov) uložil obžalovanému trest odňatia slobody v minimálnej výške, t.j. 4 roky 8 mesiacov. Vzhľadom na výšku trestu, vychádzajúc z ustanovení §§ 49 ods. 1 a 51 ods. 1 a 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, rozhodol správne aj o spôsobe výkonu tohto trestu. Správnym a zákonným spôsobom uložil obžalovanému i trest prepadnutia veci určenej na spáchanie trestného činu - noža. Uložené tresty považuje odvolací súd za zákonné, pričom nezistil dôvody na ich zmenu.

Iné chyby neboli v odvolaní vytýkané a odvolací súd nezistil chyby, na ktoré by musel prihliadať z úradnej povinnosti podľa ustanovenia § 317 ods. 1, druhá veta Trestného poriadku. Preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.